

## Arrest

nr. 185 733 van 21 april 2017  
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 12 juni 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 2 juni 2016 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*), aan de verzoeker op 7 juni 2016 ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 januari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 februari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BAKI, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 4 oktober 2009 dient de verzoeker, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Op 2 juli 2010 wordt de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond bevonden en op 25 oktober 2010 wordt aan de verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Bij arrest nr. 55 455 van 2 februari 2011 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissingen.

1.2. Op 28 april 2011 dient de verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als partner in een duurzame relatie. Op 22 september 2011 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

1.3. Op 11 april 2014 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9<sup>ter</sup> van de Vreemdelingenwet. Nadat de aanvraag op 20 augustus 2014 onvankelijk wordt verklaard, wordt ze op 29 augustus 2014 ongegrond bevonden en wordt tevens aan de verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.4. Op 17 februari 2015 dient de verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9<sup>ter</sup> van de Vreemdelingenwet. Op 20 maart 2015 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard en wordt tevens aan de verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.5. Op 8 juni 2015 dient de verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9<sup>bis</sup> van de Vreemdelingenwet. Op 13 juli 2015 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard en wordt tevens aan de verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Bij arrest nr. 162 011 van 12 februari 2016 verwerpt de Raad het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissingen.

1.6. Op 2 juni 2016 wordt ten aanzien van de verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13<sup>septies</sup>) genomen. Bij arrest nr. 169 885 van 15 juni 2016 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Tegen deze beslissing wordt tevens een beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad. Deze zaak is gekend onder het nr. X.

1.7. Op 2 juni 2016 wordt de verzoeker tevens een inreisverbod (bijlage 13<sup>sexies</sup>) voor acht jaar opgelegd. Dit is de thans bestreden beslissing, die aan de verzoeker op 7 juni 2016 ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

“(…)

*Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:*

*Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, deelname aan bendevorming, feit waarvoor hij op 21.04.2016 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitief geworden gevangenisstraf van 18 maanden met uitstel 3 jaar waarvan 9 maanden effectief.*

*Betrokkene heeft misschien familie in België. Het wordt niet betwist dat hij zich zou kunnen beroepen op een gezins- en privéleven in de zin van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden. Het verplicht verlaten van het grondgebied vormt een inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van dit gezins- en privéleven.*

*De bescherming van de orde en het voorkomen van de strafbare feiten rechtvaardigen deze inmenging. Betrokkene heeft zich immers schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, deelname aan bendevorming, feit waarvoor hij op 21.04.2016 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitief geworden gevangenisstraf van 18 maanden met uitstel 3 jaar waarvan 9 maanden effectief.*

*Gezien het hoger vermelde, bestaat er een ernstig en actueel gevaar voor een nieuwe schending van de openbare orde.*

*Overwegende dat de maatschappij het recht heeft zich te beschermen tegen betrokkene die haar regels met voeten treedt*

*Overwegende dat de openbare orde dient te worden beschermd en dat een verwijdering uit het Rijk hiertoe een gepaste maatregel vormt.*

*Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde, is bijgevolg superieur aan de privébelangen die hij kan doen gelden.*

*Op 28.09.2011 werd een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan 3 maanden met bevel om het grondgebied te verlaten aan betrokkene betekend.*

*Betrokkene heeft ingediend op 11.04.2014 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9 ter. Deze aanvraag werd op 29.08.2014 ongegrond verklaard. Deze beslissing werd op 23.09.2014 aan betrokkene betekend.*

*Betrokkene heeft ingediend op 17.02.2015 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9 ter. Deze aanvraag werd op 20.03.2015 onontvankelijk verklaard. Deze beslissing werd op 12.05.2015 aan betrokkene betekend.*

*Betrokkene heeft ingediend op 15.06.2015 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9 bis. Deze aanvraag werd op 13.07.2015 onontvankelijk verklaard. Deze beslissing met een bevel om het grondgebied te verlaten werd op een onbepaalde datum aan betrokkene betekend.*

*Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel.*

*(...)"*

## 2. Over de rechtspleging

Het administratief dossier bevindt zich tevens in het rechtsplegingsdossier van de zaak met nummer X.

## 3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 7, 62 en 74/11 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens worden machtsmisbruik en de onbevoegdheid tot het nemen van een beslissing aangevoerd.

Het middel is als volgt onderbouwd:

*"9.1. Artikel 62 van de wet van 15/12/1980, en artikel 3 van de wet van 29/07/1991 bepalen dat de beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.*

*Dat de bestreden beslissing niet uitlegt waarom verzoeker een inreisverbod ontvangt, niettegenstaande het feit dat hij zwaar ziek is en een noodzakelijke behandeling volgt.*

*Niettegenstaande de Dienst Vreemdelingenzaken weet dat verzoeker zeer zwaar ziek is, en dagelijks behandeling behoeft, verzuimt zij om te motiveren waarom geen rekening wordt gehouden met het ziektebeeld van verzoeker.*

*Tot slot wordt ook niet gemotiveerd waarom de Dienst Vreemdelingenzaken kiest voor de maximumtermijn van het inreisverbod voor acht jaar overeenkomstig het artikel 74/11 Vreemdelingenwet. Volgens voormelde bepaling kan immers tevens een korte termijn worden bepaald voor het inreisverbod.*

*De motivering van de bestreden beslissing is in werkelijkheid niets anders dan slechts een stijl- en standaardformule dewelke op geen enkele wijze beschouwd kan worden als een afdoende motivering van de bestreden beslissing.*

*De bestreden beslissing steunt derhalve niet op afdoende, ter zake dienende, pertinente en deugdelijke motieven.*

*9.2. Dat tevens de materiële motiveringsplicht schromelijk met de voeten werd getreden.*

*Overwegende dat drie voorwaarden moeten zijn vervuld opdat aan de materiële motiveringsplicht zou zijn voldaan, in die zin dat de motieven kenbaar moeten zijn in het administratief dossier, de motieven moeten juist zijn en eveneens draagkrachtig. Dat de draagkracht slaat op vier elementen, zijnde de logische consistentie (geen tegenstrijdigheden), de juridische aanvaardbaarheid (hanteren van de juiste wettelijke grond en de juiste interpretatie van de wet), de feitelijke aanvaardbaarheid (gebaseerd op de juiste en relevante feiten) en de beleidsaanvaardbaarheid (aansluitend bij het gevoerde beleid).*

*Dat in casu niet aan deze draagkrachtvereisten is voldaan, daar blijkt dat de beslissing niet op juiste en relevante feiten steunt en dat sommige feiten fout werden beoordeeld.*

*9.3. Dat de Dienst Vreemdelingenzaken ten onrechte stelt dat er sprake zou zijn van een terugkeerverplichting in hoofde van verzoeker.*

*Het feit alleen dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, is geen afdoende reden om een inreisverbod op te leggen. Dat er immers meer voordelige bepalingen zijn vervat in een internationaal verdrag en in de overige bepalingen van de Vreemdelingenwet die voorrang hebben en de toepassing van artikel 74/11 Vreemdelingenwet uitsluiten.*

*Verder dient erop te worden gewezen dat de schending van de openbare orde of nationale veiligheid restrictief dient geïnterpreteerd te worden en niet opweegt niet tegen de bescherming van het recht op leven, het verbod op een onmenselijke behandeling of het recht op een familiaal leven. Geen enkele afweging is geschied.*

*Dat onvoldoende rekening werd gehouden met de persoonlijke en familiale situatie van verzoeker alsook de ernst van zijn ziekte. Er is geen sprake van een actuele en ernstige dreiging, die een fundamenteel belang van de maatschappij aantast. Een weigering op grond van een schending van de openbare orde kan niet worden weerhouden en is kennelijk onredelijk. In de bestreden beslissing wordt de rechtsgrond van het inreisverbod niet vermeld zodat verzoeker zich hier niet op een nuttige wijze tegen kan verweren. Een motivering in rechte van de bestreden beslissing ontbreekt volledig. In de motivering wordt gesteld dat het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het "hierna vermelde artikel", doch een artikel wordt helemaal niet meegedeeld.*

*De doorslaggevende reden van de Dienst Vreemdelingenzaken om verzoeker een inreisverbod op te leggen, is niet gekend.*

*Artikel 74/11 Vreemdelingenwet bepaalt: "§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.*

*De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum acht jaar in volgende gevallen :*

*1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;*

*2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

*[...]*

*Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4."*

*De beslissing tot inreisverbod kon echter enkel samen worden genomen met het bevel om het grondgebied te verlaten in één en dezelfde beslissing. Hij ontving echter twee aparte beslissingen: een bijlage 13septies en een bijlage 13sexies.*

*Beide beslissingen zijn duidelijk en onafscheidelijk met elkaar verbonden. Het is de Dienst Vreemdelingenzaken niet toegelaten deze beslissingen kunstmatig op te splitsen. Een vernietiging van het bevel om het grondgebied te verlaten, dient volgens verzoeker dan ook te leiden tot een vernietiging van het inreisverbod.*

*Dat de Dienst Vreemdelingenzaken geen enkele motivatie geeft waarom zij kiest voor de maximumtermijn van acht jaar. Indien de Dienst Vreemdelingenzaken een keuze heeft om al dan niet een maximumtermijn toe te passen dient zij dit bijzonder te motiveren. Zij heeft geen rekening gehouden met alle specifieke omstandigheden van de situatie van verzoeker en motiveert ook niet waarom zij meent dat de maximumtermijn dient te worden toegepast.*

*Dat de bestreden beslissing werd genomen door een adviseur. Dat voormeld artikel echter niet voorziet in de delegatiemogelijkheid van de minister aan een gemachtigde. Het ministerieel besluit dat deze bevoegdheid delegeert aan een adviseur of attaché, dient buiten toepassing te worden gelaten (art. 159 Grondwet). Gelet op het feit dat er in de bestreden beslissing zelf geen artikel wordt vermeld, kan zelfs niet worden vastgesteld dat de persoon die de beslissing heeft genomen bevoegd is om de beslissing te nemen. Dat de auteur van de bestreden beslissing onbevoegd is om deze beslissing te nemen.*

9.4. Artikel 74/11 Vreemdelingenwet stelt uitdrukkelijk dat de minister of zijn gemachtigde zich kunnen onthouden van een inreisverbod in individuele gevallen omwille van humanitaire redenen. Van enige verplicht tot het opleggen van zulk een inreisverbod is geen enkele sprake.

Verwerende partij dient alleszins de bestreden beslissing niet te nemen. Zij wordt hier niet geconfronteerd met een wettelijke verplichting, maar met een wettelijke mogelijkheid.

9.5. Dat een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld. Voornoemd beginsel legt de overheid de verplichting op om haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De overheid dient er voor te zorgen dat zij zorgvuldig te werk gaat bij de (vormelijke) voorbereiding van de beslissing en dient ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk geïnventariseerd en gecontroleerd worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen en de betrokken belangen zorgvuldig inschat en afweegt, derwijze dat particuliere belangen niet nodeloos worden geschaad.

Dat het onzorgvuldig is dat aan verzoeker een inreisverbod wordt gegeven, terwijl hij hier moet worden behandeld voor een levensbedreigende ziekte en zijn hechte familieleden en sociale netwerk zich alhier bevinden en hij vanuit een medisch perspectief onmogelijk terug kan keren naar het land waar hij is geboren maar niets meer heeft.

Uit het voorgaande blijkt dienovereenkomstig dat de Dienst Vreemdelingenzaken de beginselen van behoorlijk bestuur niet heeft nageleefd, en dat haar handeldwijze getuigt van onzorgvuldig bestuur en op een kennelijk onredelijke wijze.

De bestreden beslissing is eveneens kennelijk onredelijk gelet op de bovenstaande feiten.

Vastgesteld moet worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken de feiten niet correct heeft beoordeeld, en dat hij alleszins en minstens op grond daarvan op een onredelijke wijze tot zijn besluit is gekomen.

De motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken, kan de weigeringsbeslissing dan ook niet schragen.

9.6. Verzoeker kan onmogelijk reizen naar het land van herkomst gelet op zijn medische toestand. Voor de ernstige pathologische toestand van verzoeker is elke adequate behandeling in zijn land van herkomst onbestaande en alleszins niet effectief noch toegankelijk voor verzoeker. Er zijn ernstige gezondheidsrisico's verbonden ingeval van terugkeer naar het land van herkomst.

Dat er in casu ernstige gronden zijn om aan te nemen dat hij, indien de aangevochten maatregel zou worden uitgevoerd, zou worden blootgesteld aan een reëel risico te worden onderworpen aan een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM (zie EHRM 26 juli 2005, N. v. Finland, § 167). Hierbij moet ook worden opgemerkt dat het EHRM heeft geoordeeld dat, om het bestaan van een risico op mishandelingen na te gaan, de te voorziene gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het andere land dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de betrokkene (zie EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, §§ 128-129; EHRM 26 juli 2005, N. v. Finland, § 167 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Het is de plicht van de Dienst Vreemdelingenzaken om de bestaande twijfels hieromtrent weg te nemen (EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 77), en er minstens op te antwoorden. Dat de motivering van de bestreden beslissing hieraan niet tegemoet komt. Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken geen rekening houdt met de concrete elementen van verzoekers situatie schendt zij het artikel 3 EVRM. Er is geen enkel deugdelijk onderzoek gebeurd door de Dienst Vreemdelingenzaken.

9.7. Door de bestreden beslissing wordt verder het mensenrecht op de eerbiediging van het privé- en familiale leven geschonden (artikel 8 EVRM).

Artikel 8 EVRM : "(...)".

De bestreden maatregel vormt een inmenging in het privé- en gezinsleven van verzoeker en zijn recht op een familiaal en privéleven, en dient in overeenstemming te zijn met artikel 8 E.V.R.M. Het begrip familiaal en privéleven in artikel 8 EVRM sluit de relatie in van verzoeker met zijn broer en vriendin.

*Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.*

*Er bevinden zich voldoende elementen die toelaten aan te nemen dat verzoeker in België een privéleven heeft opgebouwd. Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief privéleven elders. Dat het verderzetten van het privé- en gezinsleven elders onmogelijk is. Dat verzoeker niets meer verloren heeft in zijn land van herkomst.*

*Gelet op alle bovenstaande feiten dient te worden besloten tot een onevenredige inmenging die niet noodzakelijk is in een democratische samenleving. Gelet op de concrete situatie van verzoeker kan worden besloten tot een schending van artikel 8 EVRM.*

*Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van het recht op de eerbiediging van het privé- en gezinsleven (artikel 8 EVRM), schending van het verbod op een onmenselijke behandeling (artikel 3 EVRM), schending van de formele motiveringsplicht (artikel 3 van de wet van 29 juli 1991), schending van de zorgvuldigheidsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, en schending van artikel 7, 62 en 74/11 van de Vreemdelingenwet, machtsmisbruik en onbevoegdheid tot het nemen van de beslissing.*

*De bestreden beslissing is dan ook aangetast met een absolute nietigheid en kan geen gevolgen ressorteren wegens overtreding hetzij van substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen en/of wegens overschrijding of afwending van macht.*

*Uit het voorgaande blijkt dat de middelen gegrond zijn en dat een vernietiging van de bestreden beslissing zich opdringt.”*

3.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

*“In een enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:*

- Art. 3 van de Wet van 29.07.1991,*
- Art. 7 en 62 Vreemdelingenwet,*
- Art. 74/11 Vreemdelingenwet,*
- Art. 3 en 8 EVRM,*
- Het redelijkheidsbeginsel,*
- Het zorgvuldigheidsbeginsel.*

*Verder zou de bestreden beslissing door een onbevoegd persoon zijn genomen. Er zou ook sprake zijn van machtsmisbruik.*

*Vooreerst laat verweerder nopens de vermeende schending van art. 3 van de Wet van 29.07.1991 en artikel 62 Vreemdelingenwet, die allen de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.*

*De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).*

*De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden*

waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering en aldus de materiële motiveringsplicht betreft, laat verweerder gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht besliste tot het opleggen van een inreisverbod van 8 jaar.

Verweerder laat gelden dat de bestreden beslissing als volgt werd gemotiveerd :  
“(…)”

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt aldus afdoende om welke redenen de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging heeft besloten tot een inreisverbod (bijlage 13sexies) van drie jaar.

In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering betreft, laat verweerder gelden dat verzoekende partij haar kritiek als zou niet blijken waarom de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot inreisverbod heeft genomen, feitelijke grondslag mist.

Verweerder laat gelden dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, in de bestreden beslissing in eerste instantie duidelijk wordt gemotiveerd om welke reden een inreisverbod wordt opgelegd.

Terwijl vervolgens nader wordt toegelicht op grond van welke motieven een duur van 8 jaar wordt opgelegd.

De verzoekende partij kan niet ernstig voorhouden dat op grond van de motieven van de bestreden beslissing niet duidelijk zou zijn waarom de beslissing genomen werd.

Nopens het opleggen van een termijn van 8 jaar werd ook afdoende gemotiveerd. De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging heeft op volgende elementen gewezen:

- Verzoeker heeft feiten gepleegd die een inbreuk vormen op de drugswetgeving en maakte deel uit van een bende;
- Verzoeker werd voor deze feiten correctioneel veroordeeld op 21.04.2016, tot een gevangenisstraf van 18 maanden, waarvan 9 maanden effectief;
- Verzoeker vormt een ernstig en actueel gevaar voor de openbare orde;
- In de mate dat verzoeker familie zou hebben in België, betekent dit nog niet dat hem geen inreisverbod kan worden opgelegd, nu het belang van de maatschappij, gelet op het gevaar dat verzoekende partij vormt, superieur is aan de privébelangen van verzoeker;
- Verzoeker diende in het verleden meerdere medische regularisatieaanvragen in, die beiden werden afgewezen;
- Verzoeker diende ook al een aanvraag op grond van art. 9bis Vreemdelingenwet in, die eveneens werd afgewezen;
- Verzoekende partij koos er zelf voor illegaal in België te verblijven en de openbare orde te schenden;
- Het belang van de immigratiecontrole.

Terwijl uit de stukken van het administratief dossier eveneens blijkt dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging onmiskenbaar met de specifieke situatie van de verzoekende partij rekening heeft gehouden.

Rekening houdend met het geheel aan omstandigheden heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging geoordeeld dat een inreisverbod van 8 jaar in casu proportioneel is.

Verzoekende partij betwist de motieven van de bestreden beslissing ook niet.

De verzoekende partij voert nog aan dat uit de motieven van de bestreden beslissing niet duidelijk blijkt dat rekening is gehouden met de specifieke omstandigheden eigen aan haar dossier.

*Zij verwijst daarbij naar haar medische toestand, maar zij kan niet ernstig ontkennen dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk werd verwezen naar de medische regularisatieaanvragen die verzoekende partij in het verleden indiende, en die beiden werden afgewezen.*

*De blote beschouwingen van verzoekende partij als zou geen afweging zijn gebeurd in de bestreden beslissing, gaan in tegen de inhoud van de bestreden beslissing, waarin net omstandig, en in het licht van de persoonlijke situatie van verzoekende partij, werd gemotiveerd waarom de bestreden beslissing werd genomen.*

*Zij kan niet dienstig anders voorhouden.*

*Met louter theoretische kritiek, waarbij verzoekende partij niet eens ingaat op de concrete motieven en evenmin aangeeft met welk element geen rekening zou zijn gehouden, toont verzoekende partij geen schending aan van de rechtsregels waarvan zij melding maakt in de hoofding van het middel.*

*Een schending van art. 74/11 Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.*

*Terwijl uit art. 74/11 Vreemdelingenwet ook niet blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris ertoe gehouden is het inreisverbod ter kennis te brengen middels een akte die eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten bevat.*

*Verweerder wijst erop dat op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen, ook werd beslist tot het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.*

*Beide beslissingen gingen derhalve wel degelijk met elkaar gepaard.*

*Verzoekende partij stelt ernstig ziek te zijn en beroept zich op art. 3 EVRM.*

*Dienaangaande wijst de verweerder op het belang van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, waarbij zij duidelijk de principes vaststelde die zij aanwendt met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen.*

*In de zaak N. vs. het Verenigd Koninkrijk van 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 265.855, hanteert het Hof een aantal principes met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen. In dit principearrest geeft het Hof een overzicht van zijn jarenlange consistente rechtspraak sinds het arrest D. vs. The United Kingdom (EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96) waarbij het vervolgens duidelijk de principes vaststelt die het aanwendt met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen:*

*“42. In summary, the Court observes that since D. v. the United Kingdom, it has consistently applied the following principles.*

*Aliens who are subject to expulsion cannot in principle claim any entitlement to remain in the territory of a Contracting State in order to continue to benefit from medical, social or other forms of assistance and services provided by the expelling State. The fact that the applicants circumstances, including his life expectancy, would be significantly reduced if he were to be removed from the Contracting State is not sufficient in itself to give rise to a breach of Article 3. The decision to remove an alien who is suffering from a serious mental or physical illness to a country where the facilities for the treatment of that illness are inferior to those available in the Contracting State may raise an issue under Article 3, but only in a very exceptional case, where the humanitarian grounds against the removal are compelling. In the D. case the very exceptional circumstances were that the applicant was critically ill and appeared to be close to death, could not be guaranteed any nursing or medical care in his country of origin and had no family there willing or able to care for him or provide him with even a basic level of food shelter or social support.*

*43. The Court does not exclude that there may be other very exceptional cases where the humanitarian considerations are equally compelling. However, It considers that It should maintain the high threshold set in D. v. the United Kingdom and applied in its subsequent case-law, which it regards as correct in principle, given that in such cases the alleged future harm would emanate not from the intentional acts or omissions of public authorities or non-State bodies, but instead from a naturally occurring illness and the lack of sufficient resources to deal with in the receiving country.*

*44. Although many of the rights it contains have implications of a social or economic nature, the Convention is essentially directed at the protection of civil and political rights (Airey v. Ireland, judgment of 9 October 1979, Series A n°. 32, § 26). Furthermore, inherent in the whole of the Convention is a*



search for a fair balance between the demands of the general interest of the community and the requirements of the protection of the individuals fundamental rights (see *Soering v. the United Kingdom*, judgment of 7 July 1989, Series A n°. 161, § 89). Advances in medical science, together with social and economic differences between countries, entail that the level of treatment available in the Contracting State and the country of origin may vary considerably. While it is necessary, given the fundamental importance of Article 3 of the Convention system, for the Court to retain a degree of flexibility to prevent expulsion in very exceptional cases,

Article 3 does not place an obligation on the Contracting State to alleviate such disparities through the provision of free and unlimited health care to all aliens without a right to stay within its jurisdiction. A finding to the contrary would place too great a burden on the Contracting States.

45. Finally, the Court observes that, although the present application, in common with most of those referred to above, is concerned with the expulsion of a person with an HIV and AIDS-related condition, the same principles must apply in relation to the expulsion of any person afflicted with any serious, naturally occurring physical or mental illness which may cause suffering, pain and reduced life expectancy and require specialized medical treatment which may not be so readily available in the applicant's country of origin or which may be available only at substantial cost."

Vervolgens past het Europees Hof voor de Rechten van de Mens zetelend in Grote Kamer deze principes toe op de hem voorliggende zaak:

"4. Application of the above principles to the present case

46. The Court observes at the outset that, although the applicant applied for, and was refused, asylum in the United Kingdom, she does not complain before the Court that her removal to Uganda would put her at risk of deliberate, politically motivated ill-treatment. Her claim under Article 3 is based solely on her serious medical condition and the lack of sufficient treatment available for it in her home country.

47. In 1998 the applicant was diagnosed as having two AIDS defining illnesses and a high level of immunosuppression. As a result of the medical treatment she has received in the United Kingdom her condition is now stable. She is fit to travel and will remain fit as long as she continues to receive the basic treatment she needs. The evidence before the national courts indicate however, that if the applicant were to be deprived of her present medication her condition would rapidly deteriorate and she would suffer ill-health, discomfort, pain and death within a few years (see paragraphs 14-17 above).

48. According to information collated by the World Health Organization (see paragraph 19 above), antiretroviral medication is available in Uganda, although through lack of resources it is received by only half of those in need. The applicant claims that she would be unable to afford the treatment and that it would not be available to her in the rural area from which she comes. It appears that she has family members in Uganda, although she claims that they would not be willing or able to care for her if she were seriously ill.

49. The United Kingdom authorities have provided the applicant with medical and social assistance at public expense during the nine-year period it has taken for her asylum application and claims under Articles 3 and 8 of the Convention to be determined by the domestic courts and this Court. However, this does not in itself entail a duty on the part of the respondent State to continue so to provide for her.

50. The Court accepts that the quality of the applicant's life, and her life expectancy, would be affected if she were returned to Uganda. The applicant is not, however, at the present time critically ill. The rapidity of the deterioration which she would suffer and the extent to which she would be able to obtain access to medical treatment, support and care, including help from relatives, must involve a certain degree of speculation, particularly in view of the constantly evolving situation as regards the treatment of HIV and AIDS worldwide.

51. In the Court's view, the applicant's case cannot be distinguished from those cited in paragraphs 36-41 above. It does not disclose very exceptional circumstances, such as in *D. v. the United Kingdom* (cited above), and the implementation of the decision to remove the applicant to Uganda would not give rise to a violation of Article 3 of the Convention."

De strenge principes die het Hof sinds voornoemd arrest *D. vs. The United Kingdom* in medische zaken hanteert, werden bijgevolg in 2008 bevestigd door de Grote Kamer van het EHRM. De zaak *N. vs. The United Kingdom* handelde over de uitzetting van een hiv-positieve vrouw van het Verenigd Koninkrijk naar Oeganda. Zonder medicatie en behandeling zou haar levensverwachting volgens dokters ongeveer een jaar bedragen. Het Hof benadrukte dat er slechts sprake kan zijn van een schending van artikel 3 van het EVRM in het zeer uitzonderlijk geval ("a very exceptional case"), wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn (EHRM 27 mei 2008, grote kamer, *N. vs. Verenigd Koninkrijk*, § 42). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan

het land van herkomst: de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van de betrokkene beïnvloedt, volstaat niet om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42).

De Grote Kamer handhaafde dan ook de hoge drempel, die door *D. vs. The United Kingdom* werd gesteld. Het EVRM is volgens het Hof immers essentieel gericht op de bescherming van burgerlijke en politieke rechten. Volgens het Hof kan artikel 3 van het EVRM niet beschouwd worden als een verplichting voor de verdragspartijen om de ongelijkheden tussen landen op vlak van medische voorzieningen te overbruggen door het voorzien van gratis en onbeperkte gezondheidszorg aan illegale vreemdelingen. In casu oordeelde het Hof dat uit de beschikbare informatie bleek dat antiretrovirale middelen in principe beschikbaar zijn in Oeganda – al geraakten ze wegens een gebrek aan middelen vaak maar bij de helft van de personen die deze nodig hadden – en zouden ze niet beschikbaar zijn in verzoeksters rurale streek van afkomst en zou ze deze middelen naar eigen zeggen niet kunnen betalen noch zou zij op de steun en zorg van de in Oeganda aanwezige familieleden kunnen rekenen. Op het moment van de behandeling van de zaak was haar gezondheidstoestand niet kritiek, de snelheid van haar achteruitgang was volgens het Hof onderhevig aan een bepaalde graad van speculatie. De Grote Kamer kwam tot de conclusie dat er geen sprake was van de zeer uitzonderlijke omstandigheden zoals in voornoemd arrest *D. vs. The United Kingdom* en besloot dat haar uitzetting niet in strijd zou zijn met artikel 3 van het EVRM.

Het Hof heeft bijgevolg een zeer bewuste keuze gemaakt om in Grote Kamer de hoge drempel zoals gehanteerd sinds voornoemd arrest *D. vs. The United Kingdom* te behouden.

In *D. vs. The United Kingdom* waren de zeer uitzonderlijke omstandigheden volgens het Hof: “only in a very exceptional case, where the humanitarian grounds against the removal are compelling. In the *D.* case the very exceptional circumstances were that the applicant was critically ill and appeared to be close to death, could not be guaranteed any nursing or medical care in his country of origin and had no family there willing or able to care for him or provide him with even a basic level of food, shelter or social support.”

Door zelf een overzicht van zijn rechtspraak te geven van 1997 tot aan dit arrest en door zelf de principes op te sommen die hieruit moeten worden afgeleid, laat het Hof er geen twijfel meer over bestaan hoe uitzonderlijk de situatie van een ernstig zieke moet zijn alvorens zijn uitzetting in strijd zou zijn met artikel 3 van het EVRM.

Illustratief hiervoor is dat sinds *D. vs. The United Kingdom* geen enkele schending van artikel 3 van het EVRM meer werd aanvaard door het Hof inzake de uitzetting van ernstig zieken.

Voorts is er geen schending van artikel 3 van het EVRM wanneer de betrokkene in het land van herkomst de noodzakelijke medische zorgen kan krijgen, ook al zijn die zorgen niet van hetzelfde niveau als in het land waar de betrokkene op dat ogenblik verblijft; dat, al zou de gezondheidszorg in het herkomstland niet optimaal zijn, dit niet inhoudt dat de noodzakelijke zorgen er niet zouden kunnen worden verkregen (RvS 14 februari 2008, nr. 179.633). Evenmin doorslaggevend is het gegeven dat een medische behandeling beperkt beschikbaar is omwille van logistieke of geografische redenen en dus minder makkelijk te verkrijgen of minder toegankelijk in het land van terugkeer dan in de betrokken Verdragsluitende Staat, hetzij dat financiële toegankelijkheid van de beschikbare behandeling ernstige problemen geeft (EHRM 15 februari 2000, nr. 46553/99, *SCC v. Zweden*; EHRM, 22 juni 2004, nr. 17868/03, *Ndangoya v. Zweden*; EHRM 25 november 2004, nr. 25629/04, *Ameghigan v. Nederland*).

Het gegeven dat de omstandigheden voor de verzoekende partij in het land van herkomst minder gunstig zouden zijn dan in België houdt op zich geen schending van artikel 3 van het EVRM in nu medische behandeling in het land van herkomst voorhanden is (EHRM 2001, *Bensaid./United Kingdom*, nr. 44599/98 ECHR 2001-I § 36-40).

Verder is er geen schending van artikel 3 van het EVRM wanneer de betrokkene in het land van herkomst de noodzakelijke medische zorgen kan krijgen, ook al zouden die zorgen niet van hetzelfde niveau zijn als in het land waar de betrokkene op dat ogenblik verblijft; dat, al zou de gezondheidszorg in het land van herkomst niet optimaal zijn, dit niet inhoudt dat de noodzakelijke zorgen er niet zouden kunnen worden verkregen (RvS 14 februari 2008, nr. 179.633).

*Verzoekende partij slaagt er niet in aannemelijk te maken dat die hoge drempel in casu is bereikt.*

*De bestreden beslissing betreft geen verwijderingsmaatregel.*

*Verzoekende partij legt bovendien geen enkel stuk voor, ter staving van zijn bewering dat hij ernstig ziek is en in Marokko zal sterven.*

*Er wordt geen medisch attest voorgelegd.*

*Daarbij wijst verweerder er nog op dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij eerder 2 aanvragen op grond van art. 9ter Vreemdelingenwet indiende, die resp. ongegrond en onontvankelijk werden verklaard (zie 5 bijkomende stukken, gevoegd bij de nota in het kader van het beroep tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid).*

*In een medisch advies dd. 28.08.2014 heeft de arts-adviseur nog uitdrukkelijk gemotiveerd dat behandeling in Marokko beschikbaar en toegankelijk is.*

*Verzoekende partij toont niet aan dat zijn gezondheidstoestand sindsdien is gewijzigd.*

*Een schending van art. 3 EVRM wordt niet aangetoond.*

*Terwijl verzoekende partij zich evenmin kan beroepen op art. 8 EVRM.*

*Andermaal dient benadrukt dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel betreft.*

*De verzoekende partij dient bovendien het bestaan van een beschermenswaardige relatie te bewijzen, wanneer zij zich beroept op art. 8 EVRM.*

*De verzoekende partij faalt ter zake in de op haar rustende bewijslast.*

*Verzoekende partij legt geen enkel stuk voor.*

*Een schending van art. 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.*

*De verweerder laat, ten overvloede en strikt subsidiair, gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren.*

*Immers heeft de verzoekende partij voor de eerste keer om toelating verzocht en betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf.*

*Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.*

*In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).*

*“Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.”*

*(zie onder andere R.v.V. nr. 71 430 van 7 december 2011)*

*In casu toont de verzoekende partij niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden.*

*Verzoekende partij gaat hier zelfs niet op in.*

*Zie in die zin:*

*“Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.*

*Verzoekende partij toont met het loutere betoog dat haar verloofde ‘omwille van persoonlijke redenen onmogelijk naar Turkije kan’ niet aan dat er ernstige hinderpalen zij die haar beletten om met haar verloofde Y.A. in haar land van herkomst te ver blijven en maakt evenmin aannemelijk dat zij enkel in België met haar [verloofde] kan samenleven. De Raad wijst erop dat het aan verzoekende partij en haar (toekomstige) partner toekomt aan de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een eigen inkleuring te geven, waarbij de partner van verzoekende partij haar zou kunnen vergezellen naar haar land van herkomst, in casu Turkije. Het is immers inherent aan een grensoverschrijdende relatie dat één van beide partners, indien men een gezinsleven wenst uit te bouwen, de verankering in zijn land van herkomst, of legaal verblijf, in grote mate verliest. Verzoekende partij toont op generlei wijze aan waarom haar partner in de volstreekte onmogelijkheid zou zijn samen met haar een gezinsleven in Turkije uit te bouwen. Deze elementen laten prima facie toe te besluiten dat er geen positieve verplichting lijkt te bestaan in hoofde van de Belgische overheid en er geen onoverkomelijke hinderpalen lijken te zijn om het gezinsleven elders verder te zetten.” (R.v.V. nr. 93.229 dd. 10.12.2012)*

*Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen.*

*Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt de verweerder op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).*

*Daarbij heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht verwezen in de bestreden beslissing naar het gevaar dat verzoekende partij vormt voor de openbare orde. Verzoekende partij betwist dit niet en gaat hier zelfs niet op in.*

*Zie in die zin:*

*“Indien het een situatie van eerste toelating betreft, quod in casu, dan dient volgens het EHRM te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven op haar grondgebied te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de “fair balance”-toets [...] Bovendien wordt in de bestreden beslissing vastgesteld dat de verzoeker zich schuldig heeft gemaakt aan opzettelijke slagen en verwondingen en dat er, gelet op het gebrek aan respect voor de fysieke integriteit van derden een ernstig en actueel gevaar bestaat voor een nieuwe schending van de openbare orde zodat dit gevaar voor de openbare orde zwaarder doorweegt dan verzoekers gezinsleven met zijn twee minderjarige kinderen. [...] Het blijkt dan ook dat de verweerder isovergegaan tot de hiervoor besproken “fair balance”-toetsing.” (R.v.V. nr. 125.119 dd. 30.05.2014)*

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Zie ook:

*“Zij heeft haar gezinsleven in België volledig uitgebouwd in illegaal verblijf. Verzoekster kan niet verwachten dat de Belgische Staat in die omstandigheden een positieve verplichting zou hebben om haar toe te laten verder op het grondgebied te verblijven. Het Europees Hof toont zich streng t.a.v. vreemdelingen die tijdens een onregelmatig of precair verblijf een relatie hebben aangegaan of een gezinsleven hebben opgebouwd.” (R.v.V. nr. 135.172 dd. 17.12.2014)*

De schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Verzoekende partij stelt tenslotte dat de bestreden beslissing werd genomen door een adviseur, die hiertoe niet bevoegd zou zijn.

Verzoekende partij haar beschouwingen kunnen niet worden aangenomen.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet als volgt luidt:  
“(…)”.

Terwijl artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet dd. 15.12.1980 bepaalt dat:  
“(…)”

Uit voormelde artikelen blijkt aldus duidelijk dat de beslissing tot inreisverbod (bijlage 13sexies) genomen kan worden door de Minister of door zijn gemachtigde.

Terwijl verder dient te worden vastgesteld dat in het MB van 18.03.2009 duidelijk de delegatie wordt geregeld:

- artikel 5: *“Aan de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die minimaal een functie van adviseur uitoefenen of tot de A3-klasse behoren wordt delegatie van bevoegdheid verleend voor de toepassing van de volgende bepalingen van de wet van 15 december 1980 : (...); artikel 74/11, § 1, leden 3 en 4; artikel 74/12, § 1 tot § 3; artikel 74/17, § 2, vierde en vijfde leden.*

*De personeelsleden binnen het bureau Permanentie van de Directie Controle Binneland en Grenzen van de Dienst Vreemdelingenzaken die minimaal een functie van attaché uitoefenen of tot de A1-klasse behoren zijn eveneens bevoegd voor de toepassing van artikel 74/11, § 1, derde en vierde lid, van de wet van 15 december 1980”;*

- artikel 6: *“§ 1. Aan de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die minimaal een functie van attaché uitoefenen of tot de A1-klasse behoren wordt delegatie van bevoegdheid verleend voor de toepassing van de volgende bepalingen van de wet van 15 december 1980 : (...); artikel 74/11, § 1, tweede lid.*

*§ 2. De delegaties van bevoegdheid bedoeld in § 1 kunnen ook worden overgedragen aan de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die, ten minste, een functie uitoefenen van administratief assistent. (...)”*

In casu blijkt uit de stukken van het administratief dossier duidelijk dat de bestreden beslissing genomen werd door G.V., adviseur. Er kan niet worden ingezien waarom deze adviseur niet bevoegd zou zijn om de bestreden beslissing te nemen, en verzoekende partij toont dit ook niet aan.

De kritiek van de verzoekende partij mist derhalve opnieuw grondslag.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat een inreisverbod (bijlage 13sexies) aan de verzoekende partij diende betekend te worden.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel inclusief.

Het enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

3.3.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4<sup>o</sup>, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen zet de verzoeker nergens in zijn verzoekschrift uiteen op welke wijze hij artikel 7 van de Vreemdelingenwet door de bestreden beslissing geschonden acht. Het enig middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

3.3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een *“afdoende”* wijze. Het begrip *“afdoende”* impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. Uit de formele motiveringswet van 29 juli 1991 kan echter niet worden afgeleid dat de verwijzing in een bestuurshandeling naar een bepaling noodzakelijk gepaard moet gaan met de vermelding van de gehanteerde regelgeving, althans niet indien de verzoeker na het lezen van de beslissing, eventueel na het inwinnen van juridisch advies, weet of redelijkerwijze kan weten om welke norm het gaat (cf. RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, STAELENS; RvS 14 maart 2006, nr. 161.353, DAEMS). Het niet of niet-precies vermelden van de juridische grondslag kan verder alleen leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissing indien dit de verzoeker zou hebben geschaad (RvS 18 oktober 2004, nr. 136.166, DEJONCKHEERE). Te dezen voert de verzoeker in zijn verzoekschrift de schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet aan en citeert hij deze bepaling, die bepaalt wanneer een inreisverbod dient te worden opgelegd en voor welke duur. Voorts blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat de verzoeker weet dat hem een inreisverbod wordt opgelegd met een duur van acht jaar en stelt hij dat er *“geen sprake (is) van een actuele en ernstige dreiging, die een fundamenteel belang van de maatschappij aantast”*, zodat er redelijkerwijze kan van worden uitgegaan dat hij weet dat de bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 74/11, § 1, vierde lid, van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat *“(d)e beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid”*. De verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat hij niet weet op welke juridische grondslag de bestreden beslissing werd genomen en dat hij wordt geschaad door de omstandigheid dat *“(i)n de motivering wordt gesteld dat het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het “hierna vermelde artikel”, doch een artikel (...) helemaal niet (wordt) meegedeeld”*.

Voorts bevat de bestreden beslissing een motivering in feite, met name dat de verzoeker een inreisverbod voor acht jaar wordt opgelegd omdat er een ernstig en actueel gevaar voor een nieuwe schending van de openbare orde bestaat, waarbij wordt toegelicht dat hij op 21 april 2016 door de correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld werd tot *“een definitief geworden gevangenisstraf van 18 maanden met uitstel 3 jaar waarvan 9 maanden effectief”* wegens inbreuken op de wetgeving inzake drugs en deelname aan bendevoering. Voorts wordt nog overwogen dat de verzoeker *“misschien familie in België”* heeft, maar dat het gevaar dat hij vormt voor de openbare orde superieur is aan zijn privébelangen. Tevens wordt nog toegelicht dat de verzoeker op 11 april 2014 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet heeft ingediend die op 29 augustus 2014 ongegrond werd bevonden en dat hij op 17 februari 2015 een tweede aanvraag heeft ingediend die op 20 maart 2015 onontvankelijk werd verklaard. Ten slotte wordt nog gewezen op de op 13 juli 2015 onontvankelijk verklaarde aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en op het belang van immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde.

Voor zover de verzoeker opwerpt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris verzuimt om te motiveren waarom geen rekening wordt gehouden met zijn zeer zware ziekte, wordt er op gewezen dat in de bestreden beslissing wordt overwogen dat de verzoeker op 11 april 2014 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet heeft ingediend die op

29 augustus 2014 ongegrond werd bevonden en dat hij op 17 februari 2015 een tweede aanvraag heeft ingediend die op 20 maart 2015 onontvankelijk werd verklaard. De verzoeker, die niet aangeeft dat zijn ziektebeeld sinds de beoordeling door de diensten van de verwerende partij dermate gewijzigd is dat een nieuwe beoordeling zich opdringt, kan dan ook niet worden bijgetreden waar hij voorhoudt dat in de bestreden beslissing niet gemotiveerd werd waarom geen rekening zou zijn gehouden met zijn ziektebeeld.

Tevens stelt de verzoeker herhaaldelijk dat niet wordt gemotiveerd waarom voor de maximumtermijn van acht jaar wordt gekozen. Vooreerst blijkt noch uit artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, noch uit enige andere bepaling dat acht jaar de maximumtermijn voor een inreisverbod zou zijn. Daarnaast blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing wel degelijk dat wordt gemotiveerd waarom de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een inreisverbod van acht jaar proportioneel acht.

Gelet op het voorgaande kan de verzoeker niet worden bijgetreden waar hij voorhoudt dat de bestreden beslissing niets anders is dan "*slechts een stijl- en standaardformule dewelke op geen enkele wijze beschouwd kan worden als een afdoende motivering van de bestreden beslissing*". Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, *quod non in casu*, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. De verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

3.3.3. De verzoeker voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

3.3.3.1. Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

*"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.*

*De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:*

*1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;*

*2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

*De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:*

*1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.*

*2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.*

*De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.*

*§ 2. De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.*

*De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.*

*§ 3. (...)*

Uit artikel 74/11, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet volgt dat de minister (c.q. de staatssecretaris) of zijn gemachtigde verplicht is een inreisverbod van maximum drie jaar op te leggen "indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan" of "indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd". Uit de bewoordingen van deze bepaling blijkt dat het, in tegenstelling tot wat de verzoeker voorhoudt, niet om een mogelijkheid, maar om een verplichting gaat. Overeenkomstig het eerste lid van dezelfde bepaling wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld "door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval". Overeenkomstig artikel 74/11, § 1, vierde lid, van de Vreemdelingenwet kan een inreisverbod van meer dan vijf jaar worden opgelegd wanneer een vreemdeling een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Te dezen laat de verzoeker gelden dat het feit dat hij geen gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten geen afdoende reden is om hem een inreisverbod op te leggen. Evenwel kan nergens in de bestreden beslissing worden gelezen dat de verzoeker een inreisverbod (van acht jaar) wordt opgelegd omdat hij een bevel om het grondgebied te verlaten niet zou hebben uitgevoerd. Deze kritiek is dan ook niet gericht tegen de bestreden beslissing en kan niet tot de vernietiging ervan leiden.

Voorts voert de verzoeker aan dat er meer voordelige bepalingen vervat zijn in een internationaal verdrag en dat deze voorrang hebben op artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet. Er moet worden opgemerkt dat de verzoeker niet aanduidt welke internationale bepaling volgens hem voorrang heeft op artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet. Deze ongestaafde opmerking doet bijgevolg geen afbreuk aan de motieven van de bestreden beslissing. Voor zover de verzoeker doelt op de artikelen 3 en 8 van het EVRM, kan worden verwezen naar wat daaromtrent *infra*, onder de punten 3.3.3.2. en 3.3.3.3., wordt uiteengezet.

De verzoeker laat verder gelden dat de schending van de openbare orde restrictief dient te worden geïnterpreteerd en niet opweegt tegen de bescherming van het recht op leven, het verbod op een onmenselijke behandeling en het recht op een familiaal leven en dat er terzake geen afweging werd gemaakt. Er wordt evenwel op gewezen dat uit de bestreden beslissing blijkt dat wel degelijk een afweging met betrekking tot zijn familiaal leven werd gemaakt:

*"Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, deelname aan bendevoering, feit waarvoor hij op 21.04.2016 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitief geworden gevangenisstraf van 18 maanden met uitstel 3 jaar waarvan 9 maanden effectief.*

*Betrokkene heeft misschien familie in België. Het wordt niet betwist dat hij zich zou kunnen beroepen op een gezins- en privéleven in de zin van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden. Het verplicht verlaten van het grondgebied vormt een inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van dit gezins- en privéleven.*

*(...)*

*Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde, is bijgevolg superieur aan de privébelangen die hij kan doen gelden"*

De verzoeker maakt *in casu* niet aannemelijk dat het kennelijk onredelijk is om, gezien zijn veroordeling - dewelke hij overigens niet betwist - en gelet op zijn illegaal verblijf, het belang van de openbare orde te laten doorwegen op zijn voorgehouden familieleven. Voorts licht de verzoeker niet toe hoe de bestreden beslissing een inbreuk vormt op zijn recht op leven. In zoverre hij hier doelt op zijn ziekte, kan worden verwezen naar wat *infra*, onder punt 3.3.3.2., wordt uiteengezet.



Waar de verzoeker aanvoert dat het bevel om het grondgebied te verlaten en het inreisverbod samen één beslissing uitmaken en deze niet opgesplitst kunnen worden, wordt erop gewezen dat de beslissing tot verwijdering en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod afzonderlijke beslissingen zijn in die zin dat de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod op afzonderlijke motieven is gesteund en dat de verwijderingsbeslissing op grond van eigen motieven ook zonder inreisverbod zou blijven bestaan. Elk van deze beslissingen kan met een afzonderlijk beroep worden bestreden (cf. RvS 18 december 2013, nr. 225.871). Het gegeven dat de eventuele vernietiging van het bevel om het grondgebied te verlaten in bepaalde gevallen tot gevolg kan hebben dat ook het inreisverbod komt te vervallen, doet aan voorgaande vaststelling geen afbreuk en laat slechts toe te concluderen dat het voor een vreemdeling aangewezen kan zijn beide beslissingen aan te vechten, wat de verzoeker *in casu* ook heeft gedaan. De door de verzoeker opgeworpen kritiek kan in dit verband niet worden aangenomen.

De verzoeker wijst er nog op dat de staatssecretaris en zijn gemachtigde zich op basis van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet omwille van humanitaire redenen kunnen onthouden van het opleggen van een inreisverbod, doch door louter te verwijzen naar deze mogelijkheid zonder enige verdere concrete duiding te geven, toont de verzoeker niet aan dat deze bepaling geschonden werd.

De verzoeker laat gelden dat de bestreden beslissing werd genomen door een onbevoegd persoon, met name een adviseur, terwijl de delegatiemogelijkheid van de minister aan de gemachtigde niet werd voorzien. Voorts laat de verzoeker nog gelden dat op grond van artikel 159 van de Grondwet het ministerieel besluit dat de bevoegdheid delegeert aan een adviseur of een attaché buiten toepassing dient te worden gelaten. Hij gaat er evenwel aan voorbij dat artikel 74/11, § 2, van de Vreemdelingenwet de gevallen aangeeft waarin “*de minister of zijn gemachtigde*” zich ervan moet of kan onthouden om een inreisverbod op te leggen. Deze bepaling houdt noodzakelijkerwijze in dat het wel degelijk de minister, c.q. de staatssecretaris, of zijn gemachtigde is die een inreisverbod kan opleggen. Indien de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris zelf geen inreisverbod zou kunnen opleggen, valt immers niet in te zien hoe hij er zich in voorkomend geval van zou kunnen of moeten onthouden. Hieruit blijkt dat de wetgever wel degelijk in een delegatiemogelijkheid heeft voorzien (cf. RvS 29 april 2015, nr. 231 043). Bovendien wordt in artikel 5, eerste lid, van het ministerieel besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de Minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen voorzien dat “*(a)an de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die minimaal een functie van adviseur uitoefenen of tot de A3-klasse behoren (...) delegatie van bevoegdheid (wordt) verleend voor de toepassing van de volgende bepalingen van de wet van 15 december 1980 : (...) artikel 74/11, § 1, leden 3 en 4 (...)*”. Te dezen werd de bestreden beslissing in toepassing van artikel 74/11, § 1, vierde lid, van de Vreemdelingenwet genomen door G. V., die de functie van adviseur heeft, zodat niet blijkt dat de beslissing door een onbevoegde ambtenaar werd genomen.

De verzoeker voert verder nog aan dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de feiten niet correct heeft beoordeeld, doch hij laat na *in concreto* te verduidelijken welke feiten op verkeerde wijze werden beoordeeld, zodat deze opmerking niet van aard is om afbreuk te doen aan de motieven van de bestreden beslissing.

Een schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.3.3.2. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “*(n)iemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*”. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Te dezen werpt de verzoeker op dat hij, gelet op zijn medische toestand, onmogelijk kan reizen naar zijn land van herkomst, en dat elke adequate behandeling voor zijn pathologie in zijn land van herkomst onbestaande is en niet effectief noch toegankelijk.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verzoeker op 11 april 2014 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet heeft ingediend, doch dat deze aanvraag op 29 augustus 2014 ongegrond werd verklaard en dat de verzoeker op 17 februari 2015 een tweede aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van voormelde bepaling indiende, doch

dat deze onontvankelijk werd verklaard op 20 maart 2015. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier. In de feitenuiteenzetting van zijn verzoekschrift wijst de verzoeker erop dat hij medicatie neemt tegen aids/HIV. Uit de aanvragen van 11 april 2014 en 17 februari 2015 blijkt dat de verzoeker zich eveneens beriep op zijn aandoening HIV. Gelet op het feit dat de verzoeker zijn aanvragen om medische regularisatie baseerde op onder meer zijn aandoening HIV en gelet op het feit dat uit het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij de aanvraag, die gebaseerd was op onder meer dezelfde medische situatie die de verzoeker heden aanhaalt, beoordeeld heeft in haar beslissing van 29 augustus 2014 doch oordeelde dat de aanvraag ongegrond was, waarbij werd toegelicht dat er geen "*actuele strikte medische contra-indicatie om te reizen*" is, toont de verzoeker niet aan dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris - die in de bestreden beslissing verwees naar de ongegrondheidsbeslissing van 29 augustus 2014 - onvoldoende rekening heeft gehouden met zijn ziekte. De verzoeker toont niet aan dat met bepaalde elementen met betrekking tot zijn medische situatie geen of onvoldoende rekening werd gehouden door de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris. Hij toont niet aan dat de motieven van de bestreden beslissing, waarbij verwezen wordt naar de door de verzoeker ingediende, doch afgewezen medische regularisatieaanvragen, feitelijk onjuist, dan wel kennelijk onredelijk zouden zijn. *In casu* geeft de verzoeker niet aan dat het ziektebeeld sinds de beoordeling door de verwerende partij dermate gewijzigd is dat een nieuwe beoordeling zich opdringt. Voorts beperkt hij zich tot loutere beweringen dat hij niet zou kunnen reizen en dat een adequate behandeling in het herkomstland onbestaande is, alleszins niet effectief noch toegankelijk, doch laat hij na aan te geven welke medicatie of behandeling hij behoeft, alsook enig begin van bewijs aan te brengen dat zijn beweringen zou kunnen staven.

Gelet op het voorgaande maakt de verzoeker niet *in concreto* aannemelijk dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.3.3.3. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

*"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*

*2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."*

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 61).

De verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, zal vooreerst het bestaan moeten aantonen van het privé- en/of het familie- en gezinsleven waarop zij zich beroept, en dit op voldoende nauwkeurige wijze, in achtgenomen de omstandigheden van de zaak.

In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36).

Te dezen verwijst de verzoeker naar het feit dat hij een relatie heeft met een vriendin en dat hij een broer heeft die in België verblijft, doch hij laat na een beschermingswaardig gezinsleven met (één van) beide voornoemde personen aannemelijk te maken.

De verzoeker betoogt verder dat er voldoende elementen zijn om aan te nemen dat hij in België een privéleven heeft opgebouwd, doch hij laat na deze elementen te duiden en een beschermingswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aannemelijk te maken.

Een beschermingswaardig gezins- en familieleven en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM wordt *in casu* niet aannemelijk gemaakt.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.3.3.4. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 3 en 8 van het EVRM, kan niet worden aangenomen. De uiteenzetting van de verzoeker laat evenmin toe te concluderen dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris zich schuldig heeft gemaakt aan machtsmisbruik. Tevens wordt niet aangetoond dat de bestreden beslissing door een onbevoegd persoon werd genomen.

3.3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

3.3.5. Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). In de bestreden beslissing worden de motieven opgesomd op grond waarvan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot het opleggen van een inreisverbod van acht jaar heeft besloten. De gemachtigde heeft enkel gebruik gemaakt van de hem bij wet toegekende bevoegdheden en is hierbij, gelet op wat voorafgaat, niet op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit gekomen. Bijgevolg kan niet worden volgehouden dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

3.3.6. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

#### 4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

### **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

#### **Enig artikel**

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig april tweeduizend zeventien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

D. DE BRUYN